

Beijing (dag 3)

Ni hāo, hier ben ik weer. In ons hotel is er enkel Chinees ontbijt te verkrijgen (noedels, rijstthee). Aan de overzijde van de straat is er echter een ander hotel, Wim was al eens gaan kijken en kwam met de blijde boodschap dat er Westers ontbijt te verkrijgen was. Allen daarheen en dit zou zo blijven voor de rest van ons verblijf.

Vandaag staat het Tian'anmenplein (plein van de Hemelse Vrede) op ons programma, maar eerst moeten we nog drie tickets gaan ophalen bij het BOIC. In België konden we tickets verkrijgen via de normale weg, doch enkel voor het eerste deel van de dag namelijk de voorwedstrijden. Zeven tickets voor het tweede deel, zijnde de overige kampen, bemachtigden we via, via, en mochten deze afhalen bij het BOIC te Brussel (dit is een verhaal op zich doch ik ga het u besparen). Eén ding wil ik nog wel kwijt, ik (en met mij zeker nog tien anderen) vind dat het BOIC in de toekomst wel wat meer aandacht mag schenken aan de supporters.

Voor de O.S. hebben ze de metro enorm uitgebreid, we zullen eens zien wat ze er van gemaakt hebben. Om het met de woorden van een bekend Vlaamse zanger te zeggen: geweldig. Gemakkelijk (kleurtjes volgen en stations tellen), snel en goedkoop zijn de drie voornaamste redenen om de metro te nemen.

Onder een loodzware hitte gaan we naar het hotel waar het BOIC verblijft. Wij naar binnen, een prachtige inkomhal, langs beide zijden mooi aangelegde tuintjes met vijvers en watervallen. Ai, verkeerd hotel, inderdaad, een letter of accent meer of minder in een naam kan iets heel anders betekenen. Gelukkig kunnen we gebruikmaken van het sanitair zodat we niet voor niets zijn binnengegaan. Op naar het juiste ditmaal, ook niet mis hoor! Na enig zoekwerk vinden we het kantoor alwaar de drie overige tickets ter beschikking liggen. Oef, nu iedereen zijn inkomkaarten heeft kunnen we met gerust gemoed onze tocht verder zetten naar het pleintje.

Een immens groot plein waar plaats is voor 1.000.011 mensen (ja, voor ons is er inderdaad ook plaats voorzien). Voor de O.S. zijn langs twee zijanten tuinen aangelegd één met hagen die de logo's van alle sporten weergeven alsook het thema. Aan de andere zijde is er een grote hangbrug nagemaakt, rondom versierd met bloemen. In het midden staat het logo Beijing 2008 met de vijf ringen te pronken. Sta even stil, geniet samen van dit schouwspel met de vele toeristen die alle nationaliteiten van de wereld vertegenwoordigen en droom even weg. Het thema "One World, One Dream" past wonderwel in dit plaatje. Iedereen wil samen op de foto, dit doen we met veel plezier. Voor Véronique wordt dit haar hoofdbezigheid, ze heeft immers een rasta kapsel en dat is iets dat je niet zal zien bij Chinezen, vandaar dat ze zoveel bijval had.

Even de bezienswaardigheden opsommen: als je voor het mausoleum van Mao staat (het was gesloten, hij had nog een paar dagen recup staan geloof ik) ligt achter u de ingang van de Verboden Stad alsook een obelisk (monument voor de Volkshelden) links van u bevindt zich het Nationale Museum en rechts de Grote Hal van het Volk alwaar het Chinese parlement zetelt. Aan de zuidzijde ligt de Qianmen (voorste poort) deze bestaat uit twee constructies namelijk de pijltoren (in steen) en de Poort op de zon (in hout). Met zijn 40 meter de hoogste poort in Beijing. Genoeg cultuur, tijd om iets tussen de tanden te steken. Wim heeft een zesde zintuig voor wat betreft het zoeken van restaurants. Het was daar wel volle bak doch de gerechten waren heerlijk (probeer eens maanvis, echt lekker). Ik ga nu steeds niet opsommen waar en wat we eten, ik schrijf tenslotte geen kookboek.

Op naar de antiekwijk, eerst de nieuwe, een straat van ca. twee kilometer, helemaal nagemaakt anno 1900, juist zoals in de film. Er was zelfs een casino nagemaakt, met speeltafels, grote luchters, zetels, echt prachtig!

Halt, een winkel waar ze zichtkaarten (piào) verkopen, ik naar binnen en maar wijzen. Tien stuks afzonderlijk en nog twee boekjes van vijf stuks. Neen, geen tien dezelfde kaarten en geen vijf boekjes, hopeloos, gelukkig komt mij iemand ter hulp die Engels praat, zodat ik eindelijk mijn kaartjes heb, nu nog postzegels (er stond namelijk in grote letters 'stamps' - youpiào). Neen, die hadden ze niet maar waren wel te verkrijgen in het postkantoor. Geen probleem, er gaat wel iemand mee met u. Inderdaad, en ik op stap naar het postgebouw. Daar aangekomen moet ik even wachten, ze doet teken aan

iemand en die begint de nodige postzegels te verzamelen; vier per kaart (sommige maar drie want er staat er al één op gedrukt van de O.S. – en dat maakt het zeker niet gemakkelijker). Probleem, postzegels zijn op, wat nu? Even wachten tot er nog iemand bij komt die de sleutel van de brandkast heeft. Ik heb mijn kaartjes en mijn zegels, komt de dame die met me meegegaan was met een potje lijm. Ze neemt mijn zegels, strijkt ze in met lijm en kleeft ze op mijn kaartjes, van service gesproken! Dit alles heeft zo'n drie kwartier geduurd, het komt allemaal wel in orde, doch je moet geduld hebben. Mijn dochters hadden enkel maar postzegels nodig, na een kwartier zijn we ze gaan opzoeken en na een half uurtje waren we terug... Het was een unieke ervaring, doch niet voor herhaling vatbaar. Zij die geen kaartje ontvangen hebben (ik had er enkele te kort), sorry (duibùqǐ) maar de reden hiervoor ga ik niet meer herhalen.

We zetten onze weg voort langs de oude antiekwijk, de koopwaar staat buiten opgesteld en je kunt er van alles kopen, het heeft zijn charme, dit was China zoals ik het me voorstelde, veel volk, kleine straatjes, rommelig, maar best gezellig. Even drinken kopen (dit is zeer voornaam wegens gevaar voor uitdroging). Die Chinees kon zijn geluk niet op, elf drankjes verkocht in nog geen vijf minuten, die zijn dag kon niet meer stuk. De vrouwen kregen zelfs een stoel om wat uit te rusten, toffe gasten die Chinezen nietwaar?

Honderd meter verder naar rechts en we beleven een cultuurschok, aan onze rechterzijde echte houten krotten, de naam krot onwaardig. Langs de linkerzijde, moderne buildings met een prachtig winkelcentrum, het contrast is groot, heel groot. Na een koffiepauze haasten we ons verder, want vanavond gaan we naar de uitgangsbuurt. Horen we daar geen Nederlands praten? Enkele journalisten van een Vlaamse krant gaan fietsen huren en wachten op familie van Lieselot Decroix. Even kennismaken, morgen zullen ze haar aanmoedigen langs het parcours, wij zullen dan in de zaal zitten om hetzelfde te doen voor Ilse. We hebben ondertussen vernomen wie haar eerste tegenstandster wordt, namelijk de Française Audrey La Rizza, niet direct de gemakkelijkste, bij sommige van ons zijn de eerste tekenen van zenuwen te bemerken.

Even oprissen en dan richting Lotuslaan, dit gebied (enkel voor voetgangers) ligt rond het Qianhaimeer en is bezaaid met bars (karaoke), restaurants en koffiehuisen. Het is de ontmoetingsplaats voor jongeren. We zetten ons neer en bestellen voor de verandering pizza, ondertussen kijken we naar het vrouwenvoetbal op een groot scherm. Hoor ik daar geen brommertje? Na een half uur komen de eerste vijf pizza's op tafel, hij kreeg er niet meer in zijn bakje zeker? Een half uur later volgen de overige vijf. Ook een manier om de toeristen meer te laten consumeren. De prijzen zijn dan ook veel hoger dan normaal. Geef mij maar Chinese kost.

De dag was lang en zoeken ons bed op, doch slapen is nog niet bij, we vragen ons af wat ons morgen staat te wachten, mijn pronostiek was brons halen tegen de Franse, doch ik zit er al naast, dat begint hier goed. Oswald is er niet gerust in, raar maar waar, ik wel.
Tot mingtiän.